

Arrest

nr. 185 549 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op X.

Op 15 april 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van een Europese onderdaan – werkzoekende.

Op 14 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden

beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 15.04.2016 werd ingediend door:

Naam: G.(...), R.(...) D.(...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: 09.10.1984 , Geboorteplaats: P.(...) , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 15.04.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981): een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 25.04.2016, een sollicitatiemail, arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een loonstaat.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid voor en een loonstaat. Uit nazicht van de RSZ-databank dd. 14.10.2016 blijkt echter dat de tewerkstelling van betrokkene ondertussen is beëindigd, de laatste dag tewerkstelling was 10.08.2016. Gezien de tewerkstelling reeds achterhaald is, kan het verblijfsrecht als werknemer niet worden erkend op deze basis (art.50,§2, 1° van het KB van 08/10/1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is in België. Derhalve diende hij eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken.

Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB dd. 25.04.2016. Verder legt hij ook sollicitatiemails voor.

Ondanks de sollicitatie-inspanningen van betrokkene zit er nergens in het dossier informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te treden. Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene weliswaar aangetoond werk te zoeken, maar niet afdoende bewezen een reële kans op tewerkstelling te maken. Het is immers niet omdat men zich kandidaat stelt bij potentiële werkgevers dat daarbij automatisch mag verondersteld worden dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt. Het is verder niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen een beperkte periode te werken (via een uitzendbureau) dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Sinds 10.08.2016, de laatste dag tewerkstelling heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken. In het dossier ontbreekt verder alle mogelijke informatie omtrent eventueel hangende sollicitaties of over de diploma's, vaardigheden en relevante werkervaring waarover betrokkene beschikt die zijn kansen op tewerkstelling ten goede zouden komen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet werkvoorstel om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Derhalve heeft betrokkene niet aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981).

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 15.04.2016 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/7, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij aan dat zij wel heeft bewezen dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling in België.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de

motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het motiveringsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

(...)

De beslissing van verwerende partij staat bol van de tegenstrijdigheden. Daarom heeft de verwerende partij niet op zorgvuldige en redelijke wijze een beslissing genomen.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de verwerende partij het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Verzoeker heeft immers het bewijs bijgebracht van aansluiting bij de VDAB, hoewel de beslissing nadien stelt dat dit bewijs niet zou voorliggen. Verder toont verzoeker wel degelijk aan dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft, gezien hij zelfs in dienst is genomen – zij het slechts voor beperkte tijd. Er is dan ook geen onderzoek in deze gebeurd!

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar en geen vragen heeft gesteld over het al dan niet voorhanden zijn van toereikende bestaansmiddelen om zichzelf te onderhouden zonder ten laste te vallen van de overheid. Nochtans voorziet artikel 61/7, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling met duurzaam verblijfstatuut in ander EU-lidstaat zoals verzoeker ook gemachtigd moet worden tot verblijf van drie maanden indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen ondanks dat dit niet afkomstig is uit beroepsactiviteiten. Het niet onderzoeken van het beantwoorden aan de voorwaarden in het vierde lid betreft eveneens een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe.

Verzoeker beschikt immers wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

(...)

Verzoeker wenst geen beroep te doen op de Belgische sociale voorzieningen.

Verzoeker heeft geen eigen woon- of verblijfplaats meer in Nederland, terwijl zijn sociale omgeving zich vooral situeert in België.

Een terugkeer naar Nederland impliceert tevens dat hij de huur van het appartement in België dient op te zeggen en dat hij in Nederland naar een nieuwe woning op zoek moet gaan, terwijl verzoeker perfect in België is geïntegreerd en nog volop op zoek is naar werk.

Verzoeker laat opmerken dat hij zich intussen bijkomend laat inschrijven bij diverse andere interimkantoren en dat hij zijn persoonlijke inspanningen om aan gepast werk te geraken nog opdrijft.

*Ten onrechte meent verwerende partij dat er geen reële kans op tewerkstelling is, temeer gezien verzoeker reeds middels uitzendarbeid te werk werd gesteld gedurende ca. 1 maand!
Het middel komt aldus ernstig voor.*

(...)

Artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder

voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend aan verzoeker, is bijgevolg in strijd met deze bepaling.

Het middel is gegrond.

Bovendien werd zonder enige voorgaanden terzake een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker. Dit schendt uiteraard het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. n° 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, RvV arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Een schending van het redelijkheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afdoende aangetoond door verzoeker.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 15.04.2016 een aanvraag in van de verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende, dit in toepassing van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt: (...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing, dewelke bovendien steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging naar aanleiding van de aanvraag van een verklaring van inschrijving op gedegen wijze is nagegaan of de verzoekende partij kan worden beschouwd als werknemer/werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet langer tewerkgesteld is, werd geheel terecht besloten dat zij niet als werknemer kan worden beschouwd.

Terwijl vervolgens allerminst op kennelijk onredelijke wijze werd overwogen dat de verzoekende partij weliswaar aantoonde dat zij werkt zoekt, doch dat zij er geenszins in slaagt aannemelijk te maken een reële kans te maken om te worden aangesteld.

Dienaangaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht gewezen op het feit dat het louter solliciteren niet kan worden beschouwd als het hebben van een reële kans op tewerkstelling, terwijl artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk deze cumulatieve voorwaarde stelt.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit kader terecht rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij reeds meer dan twee maanden geen enkele dag tewerkstelling kon voorleggen (zelfs geen interimarbeid), terwijl eveneens informatie ontbreekt in het dossier over lopende sollicitaties of over de diploma's, vaardigheden en relevante werkervaring van de verzoekende partij.

De verzoekende partij beperkt zich in haar eerste middel tot een algemeen-theoretisch betoog, zonder in concreto aan te duiden uit welke overwegingen van de bestreden beslissing zou blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een lichtzinnige beslissing zou genomen hebben.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

De verzoekende partij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing onmogelijk zou kunnen worden afgeleid of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het dossier van de verzoekende partij op zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou stellen dat geen bewijs van aansluiting bij de VDAB zou voorliggen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris erkent dat de verzoekende partij aantoonbaar te zijn ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Vervolgens wordt evenwel geheel terecht overwogen dat de loutere inschrijving als werkzoekende niet volstaat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook een reële kans op tewerkstelling maakt.

Voorts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij in het verleden tewerkgesteld is geweest. In de bestreden beslissing wordt echter allerminst onredelijk overwogen dat het opvallend is dat de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds ruim twee maanden geen enkele dag tewerkstelling meer kon aantonen.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dat deze bepaling betrekking heeft op gerechtigden van de status van langdurig ingezetene. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat deze bepaling op haar van toepassing zou zijn.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zelf een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend in toepassing van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid als werkzoekende.

De verzoekende partij kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus niet ten kwade duiden dat de aanvraag werd beoordeeld in het licht van voormeld 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

(...)

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij op geen enkele wijze van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte heeft besloten dat geen reële

kans op tewerkstelling aannemelijk wordt gemaakt, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

*Uit de motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op gedegen wijze is nagegaan of de verzoekende partij aannemelijk kon maken dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.
Zie ook: (...)*

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.
De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.*

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen

(...)

*Artikel 21 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie luidt als volgt:
Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.*

Verweerder laat gelden dat uit voormelde verdragsbepaling allerminst blijkt dat de verzoekende partij een onbeperkt recht op toegang én verblijf in het Rijk zou moeten hebben. Verweerder verduidelijkt dat het vrij verkeer van personen/werknemers er niet aan in de weg staat dat voorwaarden worden opgelegd aan een verblijf van meer dan drie maanden.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd nagegaan of de verzoekende partij beantwoordde aan de aan het door haar beoogde verblijf gestelde voorwaarden.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij werd geweigerd, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens terecht vastgesteld dat de verzoekende partij zich langer dan de toegestane termijn van drie maanden op het grondgebied bevindt.

*In toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen.
De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, met name de artikelen 50, §2, 3°, en 51, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn te vinden in deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij om haar aanvraag te staven een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd, maar dat uit de RSZ-databank blijkt dat de tewerkstelling reeds stopgezet werd en dus achterhaald is, waardoor het verblijfsrecht als werknemer niet erkend kan worden. Tevens wordt gesteld dat de verzoekende partij evenmin van de inschrijving kan genieten als werkzoekende. Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft de verzoekende partij aangetoond dat zij werk zoekt, maar niet afdoende bewezen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het immers niet is omdat men zich kandidaat stelt bij potentiële werkgevers dat daarbij automatisch mag verondersteld worden dat de verzoekende partij een reële kans maakt op tewerkstelling. Ook is het verder niet omdat de verzoekende partij in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte periode te werken dat dit zich in de toekomst zal herhalen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt tevens dat verder alle mogelijke informatie over hangende sollicitaties, diploma's, vaardigheden of relevante werkervaring, die de kansen op tewerkstelling ten goede zouden komen, ontbreken. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de verzoekende partij beschikt over een concreet werkvoorstel om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Derhalve stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond een reële kans op een tewerkstelling te maken.

Ook in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt er gemotiveerd dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn van drie maanden en zij niet toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing berust op een onredelijke en manifest foutieve appreciatie van de feiten en geen rekening houdt met alle elementen. Zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen enkele afweging van de elementen heeft gemaakt en deze beslissing heeft genomen op lichtzinnige wijze en zonder deze met zorg of respect te hebben voorbereid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij nalaat om haar betoog verder *in concreto* uit te zetten. Zij laat tevens na te verduidelijken over welke bestreden beslissing haar betoog gaat. Door een algemeen betoog te houden, zonder enigszins aan te duiden met welke concrete elementen geen rekening werd gehouden of welke feiten foutief geapprecieerd werden, toont de verzoekende partij niet aan dat de formele motiveringsplicht geschonden werd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als werknemer geen verblijfsrecht kan krijgen, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt echter dat zij wel een reële kans maakt op een tewerkstelling en dus een verblijfsrecht moet krijgen als werkzoekende.

De preambule van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) stelt dat het burgerschap van de Unie aan elke burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, onder voorbehoud van de beperkingen vastgesteld door het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de maatregelen tot uitvoering daarvan. Het vrij verkeer van personen is immers een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag (zie 1ste en 2de overweging).

Het Unierecht voorziet in een vrij verkeer van werknemers hetgeen tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, *Antonissen*, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, *Commissie v. België*, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak *Antonissen* (HvJ 26 februari 1991, *Antonissen*, C-292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1, van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest *Trojani*, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b, van de richtlijn 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te

komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, *Teixeira*, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden, zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Artikel 50, §2, van het Vreemdelingenbesluit legt vast welke documenten de Unieburger in dit geval dient over te maken:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij een bewijs heeft neergelegd van een aansluiting bij de VDAB, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing stelt dat dit bewijs helemaal niet voorligt. De verzoekende partij gaat echter uit van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing is immers te lezen dat “*Ter staving van zijn aanvraag legt hij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981): een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 25.04.2016, een sollicitatiemail, arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een loonstaat.(...) Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB dd. 25.04.2016. (...).*”. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk aanvaardt dat de verzoekende partij ingeschreven is bij de VDAB. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op dit betoog beroepen.

Zij betoogt verder dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij reeds een beperkte periode heeft gewerkt in België en dat daaruit afgeleid dient te worden dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent de eerdere tewerkstelling van de verzoekende partij in België:

“Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene weliswaar aangetoond werk te zoeken, maar niet afdoende bewezen een reële kans op tewerkstelling te maken. Het is immers niet omdat men zich kandidaat stelt bij potentiële werkgevers dat daarbij automatisch mag verondersteld worden dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt. Het is verder niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen een beperkte periode te werken (via een uitzendbureau) dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Sinds 10.08.2016, de laatste dag tewerkstelling heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken. In het dossier ontbreekt verder alle mogelijke informatie omtrent eventueel hangende sollicitaties of over de diploma's, vaardigheden en relevante werkervaring waarover betrokkene beschikt die zijn kansen op tewerkstelling ten goede zouden komen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet werkvoorstel om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden.

Derhalve heeft betrokkene niet aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.”

De verzoekende partij betoogt dat zij door haar eerdere tewerkstelling van één maand die werd afgerond op 10 augustus 2016 voldoende heeft aangetoond een reële kans te maken op een (toekomstige) tewerkstelling in België. Zij laat echter na om *in concreto* in te gaan op de motieven van

de eerste bestreden beslissing. Zo heeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk rekening gehouden met de tewerkstelling van één maand, maar wordt er verder gemotiveerd waarom dit niet als voldoende kan worden beschouwd om een reële kans op een toekomstige tewerkstelling aan te tonen.

Zo staat er in artikel 50, §2, van het Vreemdelingenbesluit dat er rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, zoals de behaalde diploma's en mogelijke beroepsopleidingen. De verzoekende partij heeft echter nagelaten om deze documenten over te maken. Door louter te betogen dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling doordat zij een maand lang interim-werk heeft gedaan, terwijl zij momenteel al twee maanden zonder werk zit en geen andere documenten inzake haar persoonlijke situatie heeft gemaakt, met uitzondering van enkele sollicitatiebrieven, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

Waar de verzoekende partij nog wijst op haar integratie in België, haar voornemen om in het Rijk te blijven en het feit dat zij zich bijkomend wil laten inschrijven bij andere interimkantoren, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat om hiervan enig begin van bewijs voor te leggen. Bovendien wordt de voorwaarde van 'werkzoekende' zoals bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet beoordeeld aan de hand van het voornemen van de verzoekende partij om geen beroep te doen op Belgische sociale voorzieningen of het feit dat zij momenteel in België een appartement huurt en hier zou zijn geïntegreerd. De verwerende partij dient te beoordelen of de verzoekende partij werk zoekt en een reële kans maakt op een tewerkstelling. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij deze beoordeling heeft gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en dat de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij ook een onderzoek had moeten voeren op grond van de verzoekende partij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van een werkzoekende. Bovendien heeft de verzoekende partij geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voorgelegd. Het kan dus niet aan de verwerende partij worden verweten dat zij in de eerste bestreden beslissing hierover niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat zij zich niet kan beroepen op deze bepaling daar zij geen vreemdeling is die langdurig staat ingeschreven in een andere EU-lidstaat. Zij bezit immers de Nederlandse nationaliteit, waardoor zij zelf een burger van de Europese Unie is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partij voert verder aan dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 21 van het VWEU. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.
(...)"*

Uit het voorgaande blijkt echter dat de verzoekende partij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, daar zij niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling. Zoals in punt 2.1.3.1. van dit arrest wordt gesteld, wordt in artikel 21 van het VWEU gesteld dat het recht van vrij verkeer en vrij verblijf wordt beperkt door meerdere voorwaarden, waaronder de voorwaarden die worden gesteld onder artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt in het bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij al langer dan drie maanden in het Rijk verblijft en zij niet meer is toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Dit komt overeen met hetgeen wordt gesteld in artikel 51, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit: *"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten (...)"*. Door louter te wijzen op artikel 21 van het VWEU, toont de verzoekende

partij niet aan dat motieven van het bevel kennelijk onredelijk zijn of dat de beslissing is genomen met overschrijding van de ruime bevoegdheid, waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Gelet op het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij kan zich ook niet verder beroepen op artikel 21 van het VWEU om – in het weerlicht van het voorgaande – te stellen dat zij toch recht heeft op verblijf en er dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgegeven te worden. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij reeds langer dan drie maanden in België verblijft. Een schending van artikel 21 van het VWEU bij het nemen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5. De verzoekende partij laat na om verdere argumenten te ontwikkelen ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en ontwikkelt tevens geen andere middelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dient dan ook verworpen te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS